

[Statsministeren.]

det er for saa vidt underordnet —, men dette ærede Medlem takker jeg for hans Medynk. Men naar man om Fagforeningerne og deres Virksomhed aabenbarer en saadan Uvidenhed, som det ærede Medlem aabenbarede, tror jeg, hans personlige Bedømmelser og filosofiske Betragtninger er temmelig værdiløse.

Christmas Møller: De Bemærkninger, der er fremsat om Udvalgets Forhandlinger, skal jeg naturligvis i Overensstemmelse med det Paalæg, den højtærede Formand har givet os om ikke i alt for høj Grad at komme ind paa dem, ikke gaa nærmere ind paa. Jeg vil kun sige, at følgende staar fast angaaende Udvalgets Forhandlinger — jeg skal ikke nævne et eneste Ord fra Udvalget, det behøver jeg nemlig ikke: Samtidig med, at det sættende Møde blev holdt, havde det ærede Medlem Hr. Brorsen og jeg vort Ændringsforslag parat. Det staar fast, at meget kort Tid efter var Ændringsforslaget omdelt til samtlige Udvalgets Medlemmer. Derefter havde vi en Konference med Statsministeren, og i de Udvalgsmøder, der derefter er holdt — og jeg refererer ikke Udvalgets Møder —, sad vi enten og saa paa hinanden eller ventede paa det ærede Medlem Hr. Rager. Det var det, vi gjorde. Der blev stillet et Ændringsforslag, det, man kender, og der blev overhovedet ikke paa nogen som helst Maade og navnlig ikke fra det ærede Medlem Hr. Ragers Side givet en eneste Antydning af, at man vilde forhandle om de Forslag, der forelaa. Det kan vi jo ogsaa høre nu af den højtærede Statsminister, idet Statsministeren afviste begge de stillede Ændringsforslag. Det er jo ganske tydeligt, hvad det er, der er foregaaet her, og derfor maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Rager, at han var oven i Købet, selv for ham at regne, ganske ualmindelig uheldig med den Fremstilling, han gav.

Med Hensyn til den Debat, der i øvrigt har fundet Sted, vil jeg gerne sige til den højtærede Statsminister, at det kan ikke være berettet til Statsministeren — jeg refererer ikke Udvalgsmøder —, men det kan ikke være berettet til Statsministeren, at Forholdet var dette, at der ikke uden for Regeringspartierne var Medlemmer i Udvalget, som vilde forhandle. Det kan ikke være berettet til Statsministeren, at Oppositionen som saadan indtog det Standpunkt.

Dernæst vil jeg gerne sige til den højtærede Statsminister, at den Omstændig-

hed, at vi ikke har taget Forligsinstitutionen med, ikke er en Udfordring til Forligsinstitutionen. Man kan ønske den med eller ikke ønske den med; vi ønskede den ikke med, fordi vi netop vilde have denne uvildige Domstol over for hele det Problem, der foreligger med Hensyn til at bedømme erhvervsmæssigt og paa anden Maade, som hele Stillingen er, hvorledes Lønnen skulde være. Men det er jo fuldkommen klart — det er blot det ærede Medlem Hr. Rager, der har været lidt uheldig —, at Stillingen er den, at det Forslag, der forelaa, var et Diktat, som der ikke var noget at gøre ved. Derfor vil jeg ogsaa lade den højtærede Statsminister beholde det ærede Medlem Hr. Rager i Fred.

Brorsen: Jeg kan for mit Vedkommende fuldstændig bekræfte, hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller for et Øjeblik siden udtalte med Hensyn til, hvad det ærede Medlem Hr. Rager fortalte fra Udvalgets Møder. Vi maa ikke fortælle videre, hvad der skete, men jeg vil dog gerne for mit Vedkommende have Lov til at sige, at jeg ikke har brugt Ordet „Ultimatum“. Jeg har naturligvis anbefalet vore Ændringsforslag, som jeg mente var affattet efter en meget ren og klar Linie. Det ønskede vi fastholdt, og det sagde jeg naturligvis i Udvalgsmødet. Men det er rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde, at vi den ene Gang efter den anden maatte afbryde Mødet, fordi vi stadig ventede, og der blev jo i alt Fald i nogen Maade stillet i Udsigt, at noget vilde der komme fra Regeringspartierne Side. Men det udeblev altsaa.

Dernæst vil jeg gerne sige til den højtærede Statsminister, at det, at vi ved vort Forslag fuldstændig vil tilsidesætte Forligsinstitutionen, aldeles ikke passer. Vi maa huske paa, at Forligsmandens Opgave er at mægle, at stifte Forlig, om det er muligt, i det hele taget — det ser vi den ene Gang efter den anden — at finde et Tal, der ligger saadan omtrent midt imellem, hvad der forlanges og hvad der tilbydes. Og da er det, vi har sagt, at naar ikke et saadant Forlig er vedtaget af Parterne, og man skal gaa videre med Sagen, vil det absolut være det rigtigste at nedsætte en uvildig Voldgiftsdomstol af de mest ansete Dommere, Dommere fra Højesteret, som altsaa skal tage under Overvejelse, hvorvidt Forligsmanden har været heldig med sit Forligsforslag, eller der muligvis skal foretages Ændringer i det. Det er ingen Underkendelse af Forligsinstitutionen, men, som